

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 59/2023-34

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátskou kanceláriou JANÍČEK LEGAL s. r. o., Kominárska 2, 4, Bratislava, IČO 52 961 249, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Vladimír Janíček, LL.M., proti postupu Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 351/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Okresného súdu Piešťany v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 351/2008 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Okresnému súdu Piešťany **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 351/2008 konal bez zbytočných prietahov.
3. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadost'učinenie v sume **8 000 eur**, ktoré mu **j e** Okresný súd Piešťany **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
4. Okresný súd Piešťany **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **493,10 eur** a zaplatiť ich právnej zástupkyni sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
5. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavný súd uznesením č. k. IV. ÚS 59/2023-19 zo 7. februára 2023 prijal na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 351/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že pôvodní žalobcovia Urbárske pozemkové spoločenstvo Ratnovce (ďalej len „žalobca v 1. rade“) a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (v 2. rade), sa žalobou z 27. novembra 2006 doručenou Okresnému súdu Trnava domáhajú proti žalovaným JUDr. Jozefovi Krškovi, správcovi konkurznej podstaty úpadcu Sĺňava, poľnohospodársko-obchodného družstva Sokolovce (v 1. rade), a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (v 2. rade), určenia neplatnosti kúpnej zmluvy č. V 510/04 uzavretej 16. marca 2004 medzi žalovaným v 1. rade ako predávajúcim a žalovaným v 2. rade ako kupujúcim. Vec bola v roku 2008 postúpená okresnému súdu a bola jej pridelená sp. zn. 4 C 351/2008.

3. Žalobca v 1. rade sa návrhom z 24. januára 2012 domáhal, aby na miesto doterajšieho žalobcu 1. rade okresný súd pripustil vstup 72 nových žalobcov (osôb, ktorých práva na vrátenie pozemkov podľa osobitného zákona boli namietanou kúpnu zmluvou porušené), avšak okresný súd uznesením z 19. júla 2012 zámenu účastníka na strane žalobcu v 1. rade neprípustil. Proti tomuto uzneseniu podali obaja žalobcovia odvolanie, o ktorom Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol uznesením č. k. 23 Co 334/2012 z 31. mája 2013, a to tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie s odôvodnením, že je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov, čím sa účastníkom konania odňala možnosť konať pred súdom. Následne okresný súd uznesením z 26. novembra 2013 pripustil, aby do konania na strane doterajších žalobcov vstúpilo ďalších 64 žalobcov. Krajský súd o odvolaní žalovaných rozhodol uznesením č. k. 23 Co 477/2013 z 10. júna 2014 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie opätovne s odôvodnením, že nie je zrozumiteľné a dostatočne odôvodnené. Tretíkrát okresný súd o návrhu žalobcov rozhodol uznesením z 23. februára 2016, ktorým pripustil, aby do konania na strane doterajších žalobcov vstúpilo ďalších 65 žalobcov (jedným z nich je aj sťažovateľ v uznesení označený ako „[REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]“). Predmetné uznesenie nadobudlo právoplatnosť 30. októbra 2017, a to v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 Co 271/2016 zo 16. mája 2017, ktorým krajský súd potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu z 26. februára 2016 a zároveň opravil chyby vo výrokovej časti napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúce sa osobných údajov niektorých pristupujúcich žalobcov. Vo veci samej dosiaľ nebolo ani neprávoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti chronologicky zhrnul doterajší priebeh napadnutého súdneho konania. Okresnému súdu vyčíta, že postupoval neefektívne v konaní o návrhu na pripustenie ďalších subjektov do konania na strane žalobcu, pričom o tomto návrhu napokon právoplatne rozhodol až krajský súd, a to po takmer šiestich rokoch od jeho podania na okresnom súde. Aj ďalší postup okresného súdu hodnotí ako neakceptovateľný, keďže ani jedno z ôsmich nariadených pojednávaní nedosiahlo svoj účel, pretože nesmerovalo k meritórnemu ukončeniu veci. Sťažovateľ zdôrazňuje, že celková dĺžka súdneho konania ku dňu rozhodovania ústavného súdu už presiahla 193 mesiacov a táto extrémna dĺžka vo svojej podstate napĺňa atribúty odmietnutia spravodlivosti. Napadnuté konanie je vedené o skutkovo a právne jednoduchej veci, čo odôvodňuje podľa názoru sťažovateľa priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 14 700 eur.

5. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom, ktorým vysloví porušenie ním označených práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní, prikáže okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a prizná mu finančné zadosťučinenie a náhradu trov právneho zastúpenia.

III.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie okresného súdu:

6. Ústavný súd vyzval predsedu okresného súdu na vyjadrenie sa k podanej ústavnej sťažnosti. Predseda v podaní z 28. februára 2023 poukázal na skutočnosť, že v napadnutom konaní došlo celkovo šesťkrát k zmene zákonného sudcu, naposledy 17. januára 2023. Počas celého konania vzhľadom na početnosť subjektov na strane žalobcu dochádzalo k rozhodovaniu o pripustení zmeny, resp. pokračovaní v konaní s dedičmi, naposledy 22. februára 2023. Skutočnosti týkajúce sa personálneho obsadenia okresného súdu sú už za roky, počas ktorých sa jeho predsedovia „notoricky“ vyjadrujú k ústavným sťažnostiam, ústavnému súdu známe, preto nepovažoval za potrebné sa k nim vyjadrovať. Ústavný súd sa sám oboznámil s rozsiahlym súdnym spisom, ktorý má ku dňu jeho vyjadrenia 2183 strán. Ústavnú sťažnosť vzhľadom na samotnú dĺžku konania od podania žaloby 14. decembra 2006 považuje za odôvodnenú, avšak vzhľadom na objektívne skutočnosti, ktoré dosiaľ viedli k nerozhodnutiu vo veci, ponecháva výšku finančného zadosťučinenia na rozhodnutí ústavného súdu. Z pripojeného vyjadrenia zákonného sudcu vyplýva, že zákonná sudkyňa, po ktorej mu bola vec prerozdelená, vo veci nariadila termín pojednávania na 18. apríl 2023 bez predvolania strán, resp. ich zástupcov. Keďže v priebehu konania došlo k úmrtiu ďalších žalobcov je nevyhnutné vo veci rozhodnúť o pokračovaní s ich dedičmi. Uznesením z 22. februára 2023 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní s niektorými dedičmi, avšak dedičské konania po dvoch žalobcoch dosiaľ nie sú skončené. Opatrenia súvisiace s pandemickou situáciou, opakovaná nevyhnutnosť rozhodovania o pokračovaní v spore s dedičmi zomrelých žalobcov, ako aj zaťaženosť v oddelení predošlej zákonnej sudkyne spôsobili, že vec sťažovateľa nebolo možné dosiaľ prejednať a rozhodnúť.

III.2. Replika sťažovateľa:

7. Vyjadrenie okresného súdu doručil ústavný súd sťažovateľovi, ktorý vo svojom vyjadrení v podstatnom uviedol, že okresný súd vôbec nespochybnil podstatu ústavnej sťažnosti sťažovateľa, práve naopak, potvrdil porušenie označených práv sťažovateľa v napadnutom konaní, v dôsledku čoho sťažovateľ zotrúva na svojom návrhu na začatie konania.

8. Ústavný súd v zmysle § 58 ods. 3 prvej vety zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že na základe podaní účastníkov a spisu predloženého ústavnému súdu je zrejmé, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť [napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08] a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

10. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie už citovaných práv vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 221/04, III.ÚS 154/06, II.ÚS 118/2019).

11. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III.ÚS 111/02, IV.ÚS74/02, III.ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojou žiadosťou.

12. Iba rýchla ochrana subjektívnych práv môže byť dostatočne spravodlivá a účinná, šetriaca náklady nielen účastníkov konania, ale aj samotného súdu a pôsobí aj preventívno-výchovne či stabilizujúco a dôveryhodne na ostatných občanov. V obdobných prípadoch ESLP tiež konštatoval, že vo výnimočných prípadoch môže byť príliš dlhé trvanie súdneho konania považované za zásah do práva na prístup k súdu a neodôvodnená absencia konečného rozhodnutia počas obzvlášť dlhého

obdobia môže predstavovať až odmietnutie spravodlivosti (rozsudok vo veci Vassilios Athanasiou a ďalší proti Grécku z 21. 12. 2010, č. 50973/08, § 52).

13. Ústavný súd si pre účely rozhodnutia o ústavnej sťažnosti vyžiadal súdny spis, s ktorého obsahom sa podrobne oboznámil.

14. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' veci, ústavný súd je toho názoru, že predmet napadnutého konania tvorí bežnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov. Napriek tomu je potrebné zohľadniť, že okolnosťou značne sťažujúcou postup súdu v napadnutom konaní je počet subjektov vystupujúcich na strane žalobcu a ich vek, keď v dôsledku početných úmrtí je potrebné opakovane rozhodovať o pokračovaní v konaní s ich dedičmi, a s tým spojená prekážka nariadenia pojednávania.

15. Vo vzťahu k osobe sťažovateľa a hodnoteniu toho, či a akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa, ústavný súd konštatuje, že z obsahu predloženého súdneho spisu nezistil také skutočnosti, ktoré by bolo možné pripísať na ťarchu sťažovateľa v súvislosti s doterajšou dĺžkou napadnutého konania.

16. Ústavný súd napokon hodnotil aj samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní ako tretie kritérium. Okresný súd vo veci nariadil 12 pojednávania, z ktorých sa uskutočnili štyri. Ako už bolo uvedené (v bode 15 tohto nálezu), celkovú dĺžku konania najzásadnejším spôsobom ovplyvnil počet subjektov na strane žalobcu a s tým spojená potreba rozhodovania o pokračovaní v konaní s ich dedičmi. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nielen nečinnosť, ale aj nesústredená a neefektívna činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, I. ÚS 376/06, III. ÚS 90/07, III. ÚS 103/09, I. ÚS 244/2021, I. ÚS 557/2020, I. ÚS 244/2021). O neefektívnej a nesústredenej činnosti okresného súdu svedčí opakované rozhodovanie okresného súdu o návrhu jedného zo žalobcov o pripustení ďalších žalobcov do konania z 24. januára 2012 (opísané v bode 3 tohto nálezu) za ingerencie krajského súdu opakovane zrušujúceho uznesenia okresného súdu s odôvodnením ich nezrozumiteľnosti a nedostatočnej odôvodnenosti, čo taktiež podstatne prispelo k celkovej dĺžke napadnutého konania (od januára 2012 do mája 2017).

17. Možno uzavrieť, že celková extrémna dĺžka trvania súdneho sporu na súde prvej inštancie (aj pri zohľadnení početnosti subjektov konania a protipandemických opatrení) výrazne vybočila z rámca požiadavky dosiahnutia konečného rozhodnutia vo veci v primeranej lehote a že ničím neospravedlňiteľným zdĺhavým postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k neprimeraným prieťahom, čím bolo nesporne zasiahnuté do ústavne zaručeného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

18. Ústavný súd už niekoľkokrát judikoval, že ani právne či skutkovo náročnejší prípad nesmie trvať v právnom štáte dlhú dobu. Časový horizont toho, kedy sa strane konania dostáva konečného rozhodnutia vo veci, je neoddeliteľnou súčasťou meradla celkovej spravodlivosti podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Čím je tento časový horizont dlhší, tým viac sa rozostavajú kontúry spravodlivosti v očiach

dotknutých strán v konaní, ako aj vo všeobecnom vnímaní verejnosti a verejnej mienky. Neprimeraná dĺžka konania sa potom priamo odráža v dôvere občana v štát, jeho inštitúcie a právo, čo je základnou podmienkou na fungovanie legitímneho demokratického a právneho štátu (m. m. I. ÚS 688/2014).

19. K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť predovšetkým v dôsledku extrémnej dĺžky napadnutého konania, ústavný súd poznamenáva, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu z týchto dôvodov však napriek tomu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prieťahy (spôsobené neodôvodnenou nečinnosťou alebo neefektívnou a nesústredenou činnosťou), ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmet konania, teda to, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vykonanie spravodlivosti s neprimeraným (extrémnym) oneskorením vo svojej podstate ohrozuje základné právo na súdnu ochranu, a tým aj dôveryhodnosť justície (m. m. IV. ÚS 184/2010, IV. ÚS 13/2018).

20. Ústavný súd, aplikujúc uvedené právne názory na vec sťažovateľa, konštatuje, že z hľadiska právnej a faktickej zložitosti veci, jej významu pre sťažovateľa a skutočnosti, že od podania žaloby uplynulo viac ako 16 rokov bez jej meritórneho prieskumu a vydania aj len neprávoplatného rozhodnutia vo veci samej, keď je okresný súd ešte len vo fáze ozrejmovania subjektov na strane žalobcu, je ústavný súd toho názoru, že uvedený stav je nezlučiteľný s požiadavkami vyplývajúcimi z podstaty základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Dlhodobo trvajúce súdne konanie bez právoplatného rozhodnutia vo veci samej totiž vo svojej podstate možno kvalifikovať vo vzťahu k sťažovateľovi ako odmietnutie spravodlivosti (*denegatio iustitiae*). Rezumujúc všetky skutočnosti vo veci sťažovateľa, ústavný súd rozhodol tak, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu).

21. V súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s § 133 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže prikázať, aby ten, kto porušil základné práva a slobody sťažovateľa svojou nečinnosťou, vo veci konal.

22. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd v napadnutom súdnom konaní zistil porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru okresným súdom, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov (bod 2 výroku tohto nálezu), a tak odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza, keďže napadnuté konanie okresného súdu nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o ústavnej sťažnosti ešte právoplatne skončené (a to ani neprávoplatne).

IV.1. Primerané finančné zadost'učinenie:

23. Poukazujúc na petit ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ si uplatnil primerané finančné zadost'učinenie v sume 14 700 eur, ktoré odôvodnil pocitom bezmocnosti, ako

aj dlhotrvajúcim pocitom márnosti z nespravodlivosti, nemožnosti včasného a účinného uplatnenia svojich práv a straty viery v spravodlivosť a vo včasnú ochranu svojich práv.

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (I. ÚS 15/02, III. ÚS 10/02, III. ÚS 17/02, I. ÚS 257/08, III. ÚS 45/2012, IV. ÚS 132/2012, I. ÚS 70/2012). Vo veci sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy, pričom ústavný súd pri jeho určení vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných aj EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na okolnosti prípadu.

25. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, predovšetkým doterajšiu (z ústavného hľadiska neakceptovateľnú) dĺžku napadnutého konania spôsobenú v rozhodujúcej miere pomalou a neefektívnou činnosťou okresného súdu, ako aj doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu týkajúcu sa výšky priznaného finančného zadosťučinenia v porovnateľných veciach, ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je spravodlivé a konkrétnym okolnostiam posudzovanej veci primerané priznanie finančného zadosťučinenia v sume 8 000 eur (bod 3 výroku tohto nálezu; návrhu na priznanie vyššej sumy nevyhoviel výrokom 5 tohto nálezu).

V.

Trovy konania

26. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku jeho právneho zastúpenia.

27. V zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna šestina výpočtového základu vo veciach zastupovania pred ústavným súdom, ak predmet sporu nie je možné oceniť peniazmi. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

28. Úhradu trov konania priznal ústavný súd sťažovateľovi v rozsahu za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky.

29. Tarifná odmena za jeden úkon právnej služby v roku 2022 predstavuje sumu 193,83 eur a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) sumu 11,63 eur. Za dva úkony tak prináleží suma 387,66 eur a režijný paušál za dva úkony v sume 23,26 eur, čo spolu predstavuje sumu 410,92 eur, ktorú ústavný súd zvýšil o 20 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), t. j. o sumu 82,18 eur, pretože právna zástupkyňa sťažovateľa je platiteľkou DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Ústavný súd teda stanovil náhradu trov konania v sume 493,10 eur (bod 4 výroku tohto nálezu). Náhradu za tretí úkon právnej služby – vyjadrenie z 9. marca 2023 ústavný súd sťažovateľovi nepriznal, pretože obsah doručeného vyjadrenia nepovažoval za taký, ktorý by prispel k bližšiemu objasneniu posudzovanej veci.

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

31. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. apríla 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu